

İNAT

SAYI 4 • OCAK 2022 • İki Aylık Gençlik Dergisi

Hayal edebildiğiniz her şey gerçektir!

DOSYA KONUSU:
HAYAL ET!

HAYAL ETME REHBERİ
GÜNEŞ SEVEN

**LİSELERDE BİR
KÜLTÜR YARATMAK**
UMUT ARDA SUÇİÇEK

KUBRICK KAÇAR
DENİZ ÖZKANOĞLU

Artık hayal etmenin, umudu yaratmanın tam sırası. En güzel çağlarımızda, sadece yaşama tutunmaya çalışır vaziyette gençliğimizin ellerimizden kayıp gitmesini seyretmeyeceğiz. Artık çok hayal kuracağız, hayallerimizin de hep en iyilerini gerçekleştireceğiz. Büyük umutlarla, emin adımlarla ilerleyeceğiz aydınlık yarınlara.

İnat 4.sayısı ile, umudun sesini yaratma iddiasını ortaya koyarak okurları ile buluşuyor. Eskiden her gencin hayali sırt çantasını takıp dünyayı gezmek iken bugün ki koşullarda ise istediği bir sırt çantasını satın alabilmenin ötesine geçemez hale geldi. Hayatta en önemli şey yaşamı anlamlı kılmak, yaşamak için ise umut şart diyerek dosya konumuzu "hayal etmek" üzerinden farklı açılardan kurguladık.

Yayın kurulumuzca hazırlanan dosya konumuzun ilk yazısında, kültür ve sanatın yarattığı alanın tarihinden başlayarak gelmekte olan tarihi nasıl yaratacağımıza değinmek gerekir diye düşündük. Tarihi zafer ile taçlandırarak, yaratabileceğimiz hayaller üzerinde değinmiş olduk.

Doğumuzdan yaşamımızın sonuna kadar, bizleri sıkıştıran köşeli alanlardan farklı yollara çıkabileceğimiz bir delik açma mücadelesi vermekteyiz. Zorluğun büyüklüğü mücadeleyi yenmekte değil, istediğimiz yolda yürürken karşımıza çıkacak yüksek bariyerlerdir. Yeditepe Üniversitesi, Siyaset Bilimleri ve Uluslararası İlişkiler öğrencisi Kaan Daimagüler "Çerçeveye Sığmayanlar" yazısı ile karşımızdaki bariyerlerden biri olan zorbalığı ele alarak bir tartışma ortaya sunuyor.

İNAT'TAN

En basit haklarımızdan olan hayal kurmak; bizlerin kişisel hayallerimizden koparak, başkalarının yönlendirdiği bize ait olmayan şeylere dönüştüğünü görmemek mümkün değil. İzmir Kız Lisesi'nden Güneş Seven'in sınırları ortadan kaldırarak hayallerimizi kurabilmemize yönelik bir Hayal Etme Rehberi oluşturdu. Çünkü hiçbir şey, insanın hayal gücü kadar özgür değildir.

Bir önceki sayımızda çokça sevilen bulmaca köşemizi de eksik bırakmadık. Yayın kurulumuzun hazırladığı, eğlenerek cevaplayacağınız çengel bulmacasına vereceğiniz cevapları, büyük bir heyecanla bekliyoruz.

Eğitim ve öğretim programı olarak değerlendirilen müfredat içerisinde, yetenekleri ve umutları körelen koca bir nesil, hiçbir şeyin ortasına doğru sürükleniyor. Ziya Gökalp Anadolu Lisesi'nden Yusuf Eren Ezgin tam da bu noktaya değinerek hayalimizdeki bir müfredat nasıl olmalı diye bizleri düşüncelerimizle baş başa bırakıyor.

Levent Aydın Anadolu Lisesi'nden Umut Arda Suçiçek ise nasıl insanlar olacağımızın büyük ölçüde belirleyicisi olan okullarımızda oluşmuş bir kültürden söz edemediğimizi vurguladı. Bu büyük boşluk dolmalı, en baştan yaratılmalıdır. Dil gönlü yüzdüren gemidir, toplumun gönlünün adı da kültürdür.

Toplumsal her alanında can yakıcı bir probleme dönüşen toplumsal cinsiyet eşitsizliğine yönelik oluşan yanlış yargıları yıkmak, bu konuda bir bilinç düzeyine erişmek mecburiyet haline gelmiştir. Bu sebeple inatçı liseliler olarak her hafta toplanıp farklı konuları ele aldığımız bir atölye düzledik. Bakırköy Anadolu Lisesi öğrencisi Deniz Benzer gelen soruları yanıtladığı bir röportaj vererek inat okurlarına atölye hakkında bilgiler vererek tanıttı.

Film köşemizde ise eserleri ile toplumu ve iç dünyamızı ortaya koyan, dünyaca ünlü yönetmen "Kubrick nasıl Kubrick oldu?" sorusunun cevaplarını türetmeye çalıştık. Saint Josheph Lisesi'nden Deniz Özkanoğlu'nun kaleminden çıkan bu yazı ile okuyarlarda mutlaka Stanley Kubrick'in bir filmini izleme isteği uyandıracaktır.

KÜNYE: Yaygın-sürekli yayın Eylül-2022 Türkiye İşçi Partisi yayınıdır.

Sorumlu Müdür: Selin ERHAN

Adres: Caferağa Mh. General Asım Gündüz Cad. Yeğiner Sitesi

B Blok No: 37 Kat: 2 D: 3 Kadıköy - İstanbul

BASKI: CB Matbaa

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi No: ZA 16 34020/TOPKAPI/İSTANBUL

HAYAL ET, YARAT!

Yayın Kurulu

2

ÇERÇEVEYE SIĞMAYANLAR

Kaan Daimagüler

4

HAYAL ETME REHBERİ

Güneş Seven

8

BİR SORUN, BİR ÇÖZÜM: BESLENME

10

HAYALİMİZDEKİ MÜFREDAT

Yusuf Eren Ezgin

11

LİSELERDE BİR KÜLTÜR YARATMAK

Umut Arda Suçiçek

12

İNATÇI LİSELİLERİN YERİ, EŞİTLİK ATÖLYESİ

Deniz Benzer Röportör: Luna Dünya

13

KUBRICK KAÇAR

Deniz Özkanoglu

14

HAYAL ET, YARAT!

Yayın Kurulu

Liselilerin kültür sanat dergisinden söz edeceksek kültürün ve sanatın yaratıldığı alanı hazırlayan tarihten bahsetmezsek olmaz.

Tarih, okullarda öğretilenin aksine padişahların, imparatorların veya imparatorlukların doğumu, ölümü ve icraatlarını konu eden bir alan değildir. Elbette bir kronoloji bilgisini içerir. Kronoloji bilgisi, yalnızca tarihin incelenmesinin yardımcı bir unsurudur. Düzenli, sıralı, incelenebilir ve kategoriye ayrılması için kullanılır. Ona bundan fazla bir anlam yükleme ve tarihi kronoloji bilgisinden ibaret görme yanlısına günümüzde ünlü tarihçiler olarak bildiğimiz bir sürü kişi ve eğitim sistemimiz düşmüştür. Bunun anlaması oldukça kolay bir sebebi vardır. Tarih, bugünü anlamak ve geleceği yaratmak için elimizdeki yegâne bilgidir. Bu bilgiyi bugünü ve geleceği belirleyecek olan gençlerden sakınmak ise halka at gözlüğü takmaktan farksızdır.

Yanlış anlaşılmasın, hayal etmek derken bireysel bir hayalden, insanı insan yapan toplumun geleceğini görmezden gelen liberalce bencil hayallerden bahsetmiyoruz. En devrimci, en dönüştürücü, en ilerletici ve harekete geçirici anlamıyla hayalden bahsediyoruz. İş, araba, makam, koltuk...vb. değildir bizim hayallerimiz. Elbette bunları istemekte, rahat bir yaşam sürmenin en bireysel yolu olarak bir hata yoktur fakat kendi için istediğini memleket için de isteyen, istek listesini bireysel başarıyla oldurduğu kadar gözlerini ufkun ötesine, başka bir dünya aramaya diken onurlu insanlar hayal kurabilir ve hayalleriyle aralarındaki mesafeyi kapatabilir.

Bizi sıklıkla hayalperestlikle, olmayacak işin peşinden koşmayla suçlarlar. Kapitalizmin en büyük başarısı da hayal kurmayı ucubeleştirilmesi oldu. Oysa, hayal kur-

mak yalnızca başlangıçtır, kapitalizmin insanlığı sarıp sarmaladığı kötülüklerden çıkış için ilk adımdır. Önemli olan hayallerimizi gerçekleştirmek için mücadeleyi sırtlanmak, devrimci pratiğin dönüştürücülüğüyle ilerletmek, yani hayallerimizi onları köreltmek isteyenlere karşı bir silah olarak kullanmaktır.

Bazı vakitler

Tarihte bazı vakitler vardır. Çelikten kalıplar en derine çakılı şekilde on yıllar boyunca hüküm sürer, o çelik kalıpların oluşturduğu koşullar insanları tekdüzeleştirir. Kendi gibi olmayan renkleri soldurur, tek bir kalıba sığmayan şekilleri defeder. İnsanlığın yarattığı bütün zenginlikleri bir grubun cebine indirir, tarihten öğrenilebilecek bütün dersleri egemenlerin doğum ve ölüm tarihlerine indirger. Gelecek dediğimizde puslu bir bu-luttan başka bir şey akla gelmez. Hayaller ise insanların temel ihtiyaçlarını karşılayan mal mülk haline gelir.

Ve bazı vakitler vardır ki o çelikten kalıplar erimeye, aşınmaya, delinmeye ve tekdüzeleşen, sığlaşan, bütün zenginliklerinden ve birikimlerinden arınmış insanlık o minik deliğin ötesindeki ufku görmeye, gördüğüyle gözü kamaşmaya, şaşımaya ve onu istemeye başlar.

Ufku, herkes eşzamanlı görmez. Özellikle genç olmanın verdiği arayışçılık, hayalperestlik, sorgulayıcılık o çizgiyi görmeyi kolaylaştırır. Görenin de öncelikli görevi göstermek, ufkun da ötesini görmek ve oraya doğru giden yolun taşlarını tek tek döşemektir.

Cumhuriyet'in İkinci Yüzyılı

Biz bu iki dönemin arasındayız. Bizi birden ikiye götürecek olan şeyi yapmakla tarihin sorumlu bıraktığı, üstüne yük bindirdikleriyiz. Ne yazık ki yaşantımız her

bir problemin çözüldüğü, insanların kişisel ve onları geliştirici dertlerle uğraştığı bir zamana denk gelmedi. Onun yerine bir diktatörlükle eş zamanlı doğduk ve gençliğimiz ona rağmen yaşama tutunmakla geçti. Bu gerçeklik karşısında ağlayıp zırlamanın, vah vah etmenin bir anlamı yok.

Tarih yenilgilere olduğu kadar zaferlere de gebe dir, hatta o zaferler, yaşadığı dönemin duvarlarını yıkıcı etki bırakanlar, o duvarların yıkıldığını, köklerinin söküldüğünü hayal edenler tarafından yazılır. O çelikten duvarlar nasıl ki insanları sığlaştırıyor, insanlıktan çıkartıp makineleştiriyorsa o duvarları yıkmak insanları var eder, özgürleştirir.

*“Özgürlük emek ister”**

Çağımız bu emeği vermeye cesareti olanların çağdır.

Türkiye, bir diktatörden kurtulmanın ve cumhuriyetin ikinci yüz yılının eşiğinde, ya ikinci yüz yılı hayallerimizi gerçekleştirdiğimiz, özgürce yaşadığımız, haklarımızı teker teker aldığımız bir yüz yıl olacak ya da geçtiğimize benzeyecek.

Tarih nasıl yazılır?

Tarihi insanlar yazar, ama nasıl insanlar? Yaşadığı koşulları değiştirme cesaretine sahip, fırsatları değerlendiren ve topluma karşı sorumluluklarını bilen insanlar. Tarih önemli kişiler ve onların yaptıklarından ibaret değildir. Tepkisi, öfkesi, verilmeyen hakları birikmiş milyonlarca insan birleşir, herkesten önce ufku gören, her olaya yeniden bir müdahale gerçekleştiren, bulunduğu

koşulu iyi okuyan ama tarihsel birikimini de unutmayan insanlar onlara öncülük eder. Şimdi bizim bu kötülükler iktidarıyla başlamış hayatlarımız onlarla mı son bulacak yoksa özgürlüğümüzü ve hayallerimizi, onu en başında bizden çalanları memleketimizden defederek yeni baştan mı kuracağız?

İşte bize tarihi yazdıracak soru budur. Sanatta, bilimde, sporda, özgürlükte inat etmek sanatın özgürce yapıldığı bir memleketi hayal etmeyi gerektirir. Hayallerinin peşinden koşmayı bilenlerin elinde, tarihi yazan kalemler vardır.

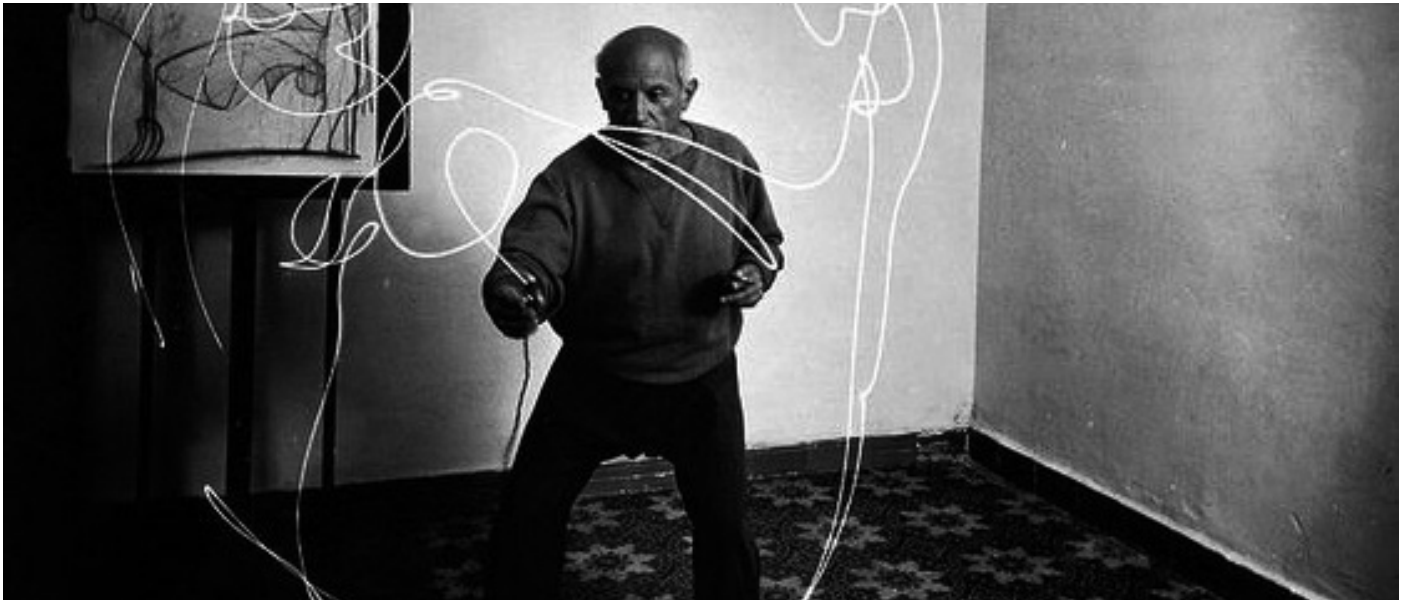
“Hayata başlarken
Şartları sen koymadın ki
Sana sanal bir dünya
Sundular

Gözlerini bağladılar
Seni hep korkuttular
İnanmanı sağladılar

Şimdi bir kıyıda durmuş
Uzaklara bakmaktasın
Heyecanlısın

Okyanuslar bilinmez
Ürkütebilir seni
Uzat elini
Hayat her gün yeniden başlar”

*Bulutsuzluk Özlemi’nin şarkısı

ÇERÇEVEYE SIĞMAYANLAR

Kaan Daimagüler

İnsan, doğduğu zaman bir çerçevenin içinde var olur, hazırın içine girer ve kendisini dünya üzerindeki varoluşundan itibaren sonu gelmeyen bir benlik sorunu ile birlikte bulur. Benlik sorununun temel sorusu ise aslında kişinin içinde doğduğu çerçeveye birlikte kendisini nerede ve nasıl konumlandıracağı ile ilgilidir. İçine girmek istediğimiz tartışmanın kilit noktası da aslında kişinin kendisini konumlandığı noktaları nasıl ve neyle belirlediği yönündeki soracağımız sorulardır.

Tartışmamıza başlamadan, yukarıda bahsetmiş olduğumuz çerçeveyi somutlaştırmak amacıyla bir örnek-lendirme üzerinden gitmemiz daha sağlıklı olacaktır. Odaklanmak istediğimiz alanlar üzerinden de örnek-lerimizi çoğaltabiliriz. Bu tartışma için ise liseleri ve arkadaş ortamlarımızı seçmek, seçtiğimiz bu iki örnek üzerinden de daha geniş örnek gruplara ulaşmamız el-verişi olacaktır.

Her çerçevenin keskin köşeleri olduğu gibi içinde bulunduğumuz liselerin de köşeleri vardır. Amaç her zaman bu keskin köşelerin içine sığacak ama aynı zamanda sığarken sırtıtmayacak bir tablo ortaya çıkarmaktır. Ama unutulmaması gerekir ki çerçevenin kendisi de içinde bulunduğu tablo gibi değişim gösterebilir. Buradaki asıl temel eğilim çerçeve her ne kadar değişirse değişsin kişinin bir tablo gibi çerçevenin köşelerine uyum sağlamasını sağlamak, bunu dayatmaktır. Bugün liselerde gördüğümüz eğilimler de bundan farksızdır ama ne yazık ki liselerimizde bulunan bu çerçeveler içinde bulunduğumuz koşullar ile birlikte kendine yeni çerçeveler, yeni sınırlar çizmeye başlamıştır. Bu sınırlar artık o kadar çok çoğalmıştır ki eskiden sadece ahlak veya düzen gibi kaba çerçeveler üzerinden kurulan köşeler, içinde yaşadığımız liselerde artık tabloyu yaparken kullandığımız renklere hatta ikincil anlamlarına

uzanacak kadar fazla çerçeve kurmaktadır. Bunların hepsine rağmen ise hala kendi tablolarını yaratmak için çabalayan biz gençlere karşı ise başka bir kültür ortaya çıkmaktadır; Zorbalık.

Zorbalık konusu toplumsal hayatın varoluşundan beri bizimle olan bir olgu olduğu konusunda konuşabiliriz, zorbalığın yeni bir olgu olmadığı konusunda da hem fikir olabiliriz. Ama zorbalığın üzerine yapılan tanımlamaların yetersiz olduğunu düşünmekteyim. Bugün liselerimizde oluşturduğumuz arkadaş çevrelerinde, her gün aynı sınıfı ve okulu paylaştığımız sınıf arkadaşlarımızda görmekte olduğumuz zorbalığın aslında aynı zamanda bizi şekillendirmeye çalıştıkları tablolarımız konusunda bir araç olarak görüyorum. Bunun üzerindeki düşüncelerime ve tartışmamızı istediğimiz konuya gelecek olursak, öyledir ki kendimizi içinde bulduğumuz varoluş karmaşası içinde sürekli karşımıza çıkan yeni öğeler ve insanlar arasında kendimize bir yer edinmeye çalışıyor, kendi kişiliğimizi şekillendirmeye çalışıyoruz. Ama bunu yaparken sürekli düştüğümüz bir hata ise, zıtlıktır. Bugün iyi-kötü, normal-anormal, imkanı-imkansız olarak kendimizi sıkıştırdığımız anlarda karşımıza sürekli sundukları ve tartışmamızı istedikleri tek bir konu var, o da; onların doğrusudur.

Tartışmaya girmeden önce yapmaya çalıştığım bütün tanımlamaların altındaki ortak konu noktası aslında "onlar" kısmıdır. Bütün yaptığımız tanımlamalar onlara dahildir. Bahsetmekte olduğumuz tabloların, renklerin, doğruların ve yanlışların hepsinin içinde onlar olmak istemektedirler. Aslında sözün ve tablonun kendisi ile değil, onun sahibi, onun sınırlarını belirleyen ile ilgilidir. Sürekli atıfta bulunduğumuz çerçeveyi içine resim çizilen bir tablo gibi değil de bir kalıp gibi düşünelim. Kalıbın ana işleyiş temeli aslında içine dökülen

sıvıya bir çerçeve çizmektir. Ona şekil verip gerekli olgunluğa ve katılığa geldiğinde onun etrafından çekilmesidir. Bugün liselerimizde bize yapılmak istenen de kalıbın içine dökülen sıvıya yapılmak istenenden farksızdır.

Peki bunun nedenine ve zorbalığın tam olarak burada nereye konumlandığına bakacak olursak, karşımıza bir ihtiyaç, bir tane de araç çıkmaktadır. İhtiyacın kendisi çerçevenin sahibi olan siyasi görüşün, kendi siyasetini topluma ve liselerdeki gençliğe benimsetebilmesi için bir karaktere ihtiyaç duymasından gelir. Öte yandan bu karakter de içeriden, çerçevenin içinden doğmadığı sürece de çerçeveye ihtiyaç her zaman var olacaktır. Bundan kaynaklıdır ki kendi siyasetlerinin yetersizliği ve karakter eksikliği aslında karşıdaki olgunun yani biz gençliğin karşısına bir ikna yöntemi ile çıkamayacak kadar zayıfken karşımıza zorbaları çıkarır.

Zorbalılar, bu denklemin araç kısmıdır. İkna yönteminin ihtiyaç duyduğu karakter eksikliği, sistemi zor kuvveti üzerinden var etmeye çalışır ve bunun bir yansıması olarak da beraber paylaştığımız alanlarda kendisine bir karakter örmeye cesareti olmayan insanlarda ortak duygu paylaşımı alanı açmaya yarar. Nasıl ki bizler, kendi isteklerimizi ve kendi söylemlerimizi yaratmaya çabalarken aynı zamanda kendimiz için, kendi hayallerimiz için alan açmaya çalışıyorsak karşı taraf da zorbaya kendini ait hissedebileceği bir alan açar. Buradaki fark, kişinin kendi doğrularını seçmesi ile çerçeveye yanaşarak kendi doğrusunu seçme yetisini başkasının kararına bırakmak arasında ayrışma gösterir.

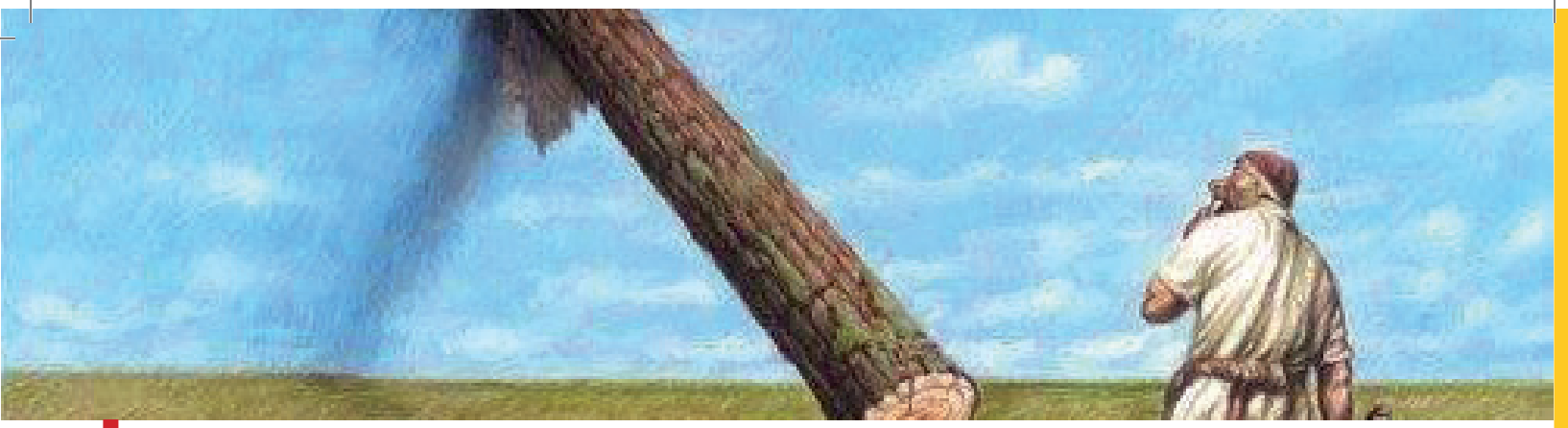
Öyleyse, bütün bu tanımlamalar bize ne göstermektedir, bize neyi işaret etmeye çalışmaktadır? Demek oluyor ki bizim her gün hayatımızda sınırlarını hissettiğimiz, neyin doğru neyin yanlış olduğunu bize dayatmaya çalışan çerçevenin kendisi aslında birileri tarafından inşa edilmiş bir siyasi programın görünür yüzüdür. Siyasi programın eksikliği ise kendi içinde giderilmek istendiğinden karşımıza zorbalılar çıkarır. Bize her gün söylenen “siyaset yetişkin işidir” söylemi ise burada nereye düşmektedir. Yetişkinlerin işi olan bir uğraşın, bizim liselerimizde ne işi vardır? Demek oluyor ki siyaset aslında bir yetişkin uğraşı değil, bir insan uğraşıdır.

Bizi, yani daha lise yıllarımızda kendimizi bulmaya çalıştığımız bu yaşlardaki bizi yanıltmaması gereken en

Nasıl ki bizler, kendi isteklerimizi ve kendi söylemlerimizi yaratmaya çabalarken aynı zamanda kendimiz için, kendi hayallerimiz için alan açmaya çalışıyorsak karşı taraf da zorbaya kendini ait hissedebileceği bir alan açar.

temel nokta da burada yatmaktadır. Hayatın kendisinin, bize gösterilen çerçeve kadar olduğuna ikna etmeye çalışan anlayış bize yalan söylemektedir. Bahsetmekte oldukları çerçeve hayatın kendisini sığdırabildikleri en temelsiz ve insansız noktadır çünkü tablonun içinde tabloyu sorgulayacak bir karakter istemezler. Buna karşın bizim yapmamız gereken etrafımızdaki herkese, kendimize ve çevremize aslında çerçevenin dışını göstermektir. Bizi ve bizim geleceğimizi şekillendirmek isteyen çerçevelere en iyi cevabımız sahip olduğumuz irademizi ve hayallerimizi hayatın her alanında gösterebilmektir. Biz, çerçeveye sığmak zorunda değiliz, çerçeveyi kabul etmek veya bir çerçeveyi diğerine tercih etmek zorunda asla değiliz. Sahip olduğumuz tablolar çerçeve tanımıyorken, onun sahiplerine çerçeve yaratmaya kimse cesaret edememelidir.

HAYAL ETME REHBERİ

Güneş Seven

Küçükken hayallerimizin ucu bucağı yoktur, gezegenler arası dolaşan bir astronot ya da resimleri dünyanın her yerinde sergilenen bir ressam olmayı hayal edenlerimiz vardır; insanlar henüz bizlerin hayallerini seçmemişlerdir. Ben, yüzyıllar önce belirlenmiş bir eğitim sistemi doğrultusunda günümüzün sekiz saatini okulda geçirmeye başladıktan sonra bizim yerimize çoktan hayal kuranların olduğunu fark ettim.

Bu insanlar ne hayal etmemiz gerektiğini söylüyor, söylemekle kalmıyor bu “hayal” için ne yapmamız gerektiğine dair öğütler verip sunumlar yapıyorlar. Neredeyse hepimizin en büyük hayali istediğimiz herhangi bir üniversiteye gidip yaşamımızı idame ettirebileceğimiz bir işe girmek. Tabii ki bunlar da tüm diğer hayaller gibi kıymetliler ama bize ait değiller; düzene ayak uydurmamıza yardımcı olmak üzere seçilmişler. Kurduğumuz

hayaller bile belirli normların dışına çıkamaz, kabuğundan sıyrılmaz halde çünkü bizim için istenilen hayalleri kurmak çok daha kolay. Ama zor olanı seçmeli, kendimize ait olan hayaller kurmalıyız çünkü dayatılan hayaller önce isteklerimizi sonra yapabileceklerimizi kısıtlar, dünyamızı küçültür; sıradışı hayaller kurarak sadece toplumun değil bizim de kendimize koyduğumuz sınırları aşabilir, kabuğumuzu kırabiliriz.

Kurduğumuz hayallerin alışılmadık ve başkalarına değil bize ait olmalıdır. Dünyanın mevcut hali hayatta

kalma yolları dışında bir şey düşlemeyi olabildiğine zorlaştırır buna karşın bizler hayallerimize dahi çizdikleri sınırları aşmalı, bizimmiş gibi gösterilen düşlerin dışına çıkmalıyız çünkü hayaller gerçekleştirilecek hedeflerdir ve hayal edebildiğimiz kadar ileri gidebiliriz. Şimdiye dek yapılan tüm devrimler, bilimsel ve düşünsel devinimler hayal eden insanların ürünleridir. Yaşlı Plinius der ki “Umut, dünyayı ayakta tutan sütundur. Umut, uyanık bir adamın hayalidir.”

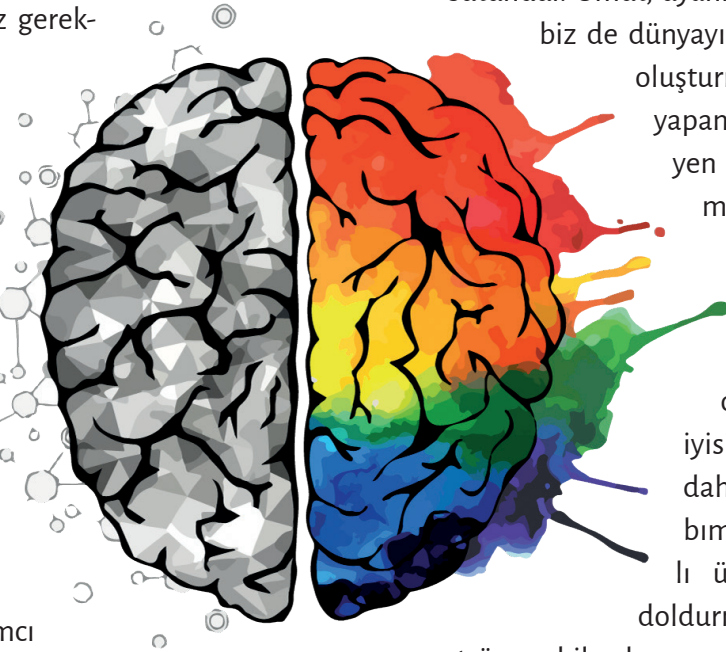
biz de dünyayı ayakta tutan o sütunu oluşturmamız. İnsanı insan yapan şeyin bitmek tükenmeyen umudu ve dizginlenemez hayalleri olduğunu unutmamalıyız.

Bu yüzden hak ettiğimiz ama yapamadığımız ne varsa daha iyisini isteyelim; bu ülkeyi dahi gezemiyorsak, dolaşmamızı boydan boya farklı ülkelerin magnetleriyle doldurmayı hayal edelim; bir

enstrüman bile alamıyorsak hep birlikte orkestra kurmayı, hiçbir şeyi değiştiremiyorsak dünyayı değiştirmeyi hayal edelim. Hayaller geleceğe umutları yansıttığından hep en iyisini hep en ilerisini hayal edelim. İmkansız düşleyelim ve gerçekleştirelim.

Astronot olmayı hayal edelim çünkü atmosferin dışında ulaşabileceğimiz sonsuz galaksi, uydu, yıldız vardır ve belki de kayan yıldızlar gerçekleşen hayallerdir. Hayallerimizin de tek sınırı sonsuz olan evrendedir.

“Hayal gücü bilgidен daha önemlidir. Çünkü bilgi sınırlıyken, hayal gücü tüm dünyayı kapsar.”

İNAT BULMACASI

YUKARIDAN AŞAĞIYA

- 1- Sınırlandırmaya ve zorlanmaya bağlı olmaksızın düşünme ve davranma durumuna verilen adlandırma
- 2- Baskıya, zorbalığa, şiddete artık göz yummayacak; bir şişe su alırken bile iki kere düşünmek zorunda olmayacağı bir dünyayı kuracak insan grubu nedir?
- 3- Bireyi sınırlandırmak için fiziksel ve psikolojik şiddet uygulamaktan çekinmeyen kimse
- 4- Sistematik bir şekilde halkı sömüren, en yüksek karı elde etmek uğruna insan hayatını gasp eden sistem nedir?
- 5- Bir halk hangi sığata sahip olursa hiçbir kuvvete yenilmez?
- 6- Eski Avrupa'nın bütün güçlerinin korkusundan birleştiği olgu, heyula ile eş anlamlı
- 11- Hiçbir öğrencinin gerici odaklarda barınmaması, eğitim görmemesi için, hava su gibi ihtiyaç duyduğumuz ilke
- 14- İrk, din, cinsiyetin aksine; insanları birleştirebilecek en yüce değer.

SOLDAN SAĞA

- 7- "Bir şey yazılabilir ya da düşünülebilirse, filmi de çekilebilir" sözünün sahibi ünlü yönetmen ve yapımcı
- 8- Hayal kuran ve gerçekleştirmekten çekinmeyen kimse?
- 9- Kadına karşı şiddeti bir insan hakkı ihlali sayarak, kadına yönelik her türlü şiddetin önlenmesi, suçluların cezalandırılması ve ev içi şiddeti önlemek üzerine politikalar barındıran, 5 temel ilkesi olan sözleşmenin adı
- 10- Eskiden bütün çocukların hayali olan, ilk defa 1962 yılında çılabildiğimiz uçsuz bucaksız, büyüleyici boşluk
- 12- (Spoiler içerir) Lale Devri nasıl bittiye, sülale devrinin de bittiğini göreceğimiz o sene
- 13- Halk yoklukla mücadele ederken, yöneticilerin sefa içinde yaşadığı, Osmanlı'da 1718-1730 yıllarını kapsayan dönem.

CEVAPLAR INSTAGRAM HESABIMIZDA!

BİR SORUN, BİR ÇÖZÜM: BESLENME

Okulların tekrar açılmasıyla beraber ağır ekonomik kriz ve derinleşen yoksulluk sebebiyle öğrenciler için bir ciddi sorun daha tekrar ortaya çıkmış oldu: Beslenme sorunu

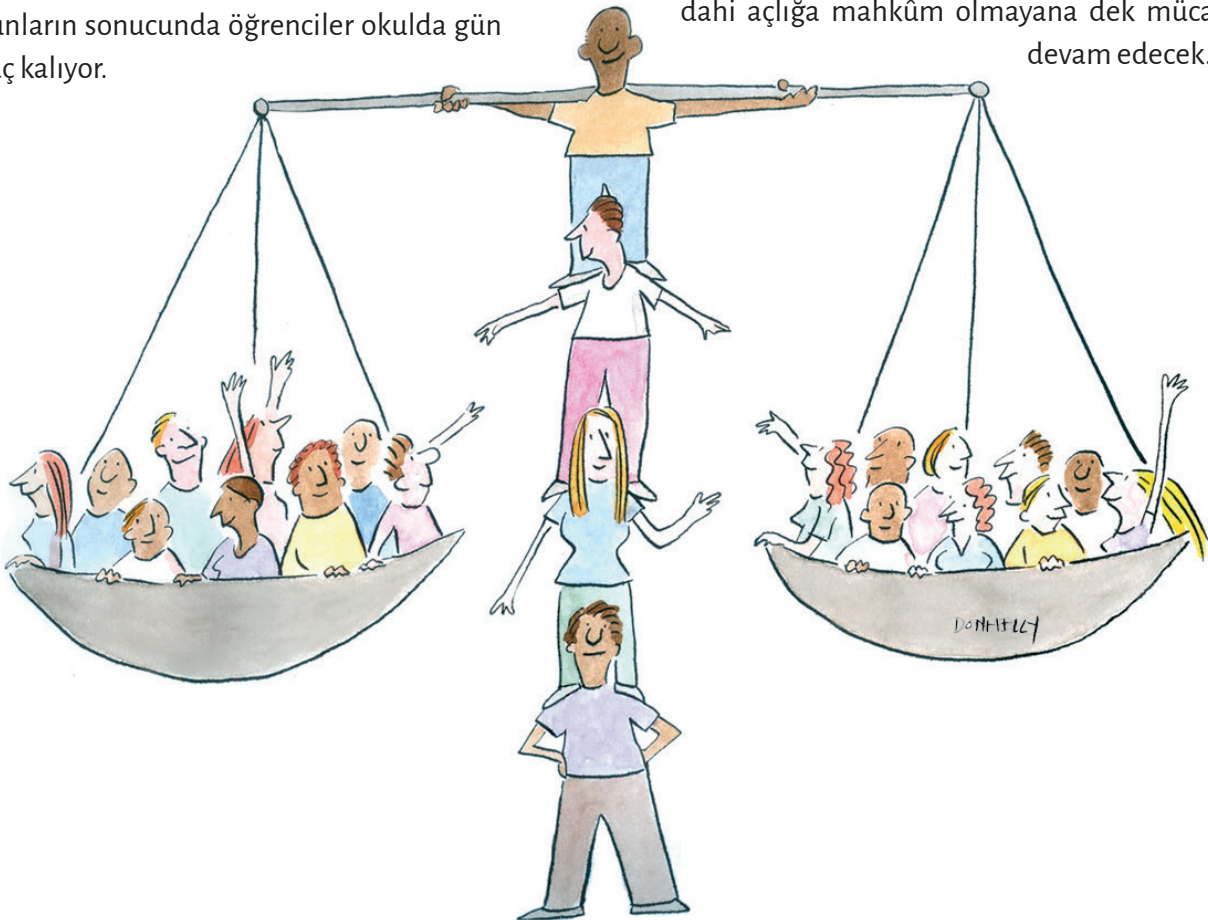
Okulların açılmasıyla beraber zaten temel okul ihtiyaçların karşılanması bile binlerce liraya mâl olurken bir de üzerine beslenme maliyeti eklendi ve ailelerin önemli bir çoğunluğu bu maliyeti karşılayamıyor. Ülkemizde her 4 çocukta biri okula ekonomik sebepler yüzünden aç gitmek zorunda kalıyor. Ancak saray rejimi; geçilmeyen yollar, köprüler, uçulmayan havalimanları, yazlık kışlık sarayların gülleri, laleleri için ayırdığı kaynağı öğrencilerin beslenmesi için ayırmıyor. Bunların sonucunda öğrenciler okulda gün boyu aç kalıyor.

Türkiye İşçi Partisi çözüm için ne öneriyor?

Partimiz 12 Eylül 2022 tarihinde öğrencilerin beslenme sorununa çözüm için TBMM'ye kanun teklifi sunmuştur. Beslenme sorununa karşı partimizin çözüm önerisi şöyledir:

Kaynaklar doğru aktararak zengine değil yoksulluğa mahkûm edilen halka ayrılmalı, tam gün eğitim veren eğitim devlet okullarında 1 öğün olacak şekilde öğrencilere gıda desteği sağlanmalıdır. Ayrıca tüm devlet okullarında, öğrencilerin sınırsız temiz suya ücretsiz bir şekilde erişebilmeleri için gerekli önlemler alınmalıdır.

Çocukların içine doğduğu ailenin ekonomik şartlarına mahkûm olmaksızın sağlıklı beslenmesi ve eşit, nitelikli eğitim alması devletin yükümlülüğündedir. Bir çocuk dahi açlığa mahkûm olmayana dek mücadelemiz devam edecek.

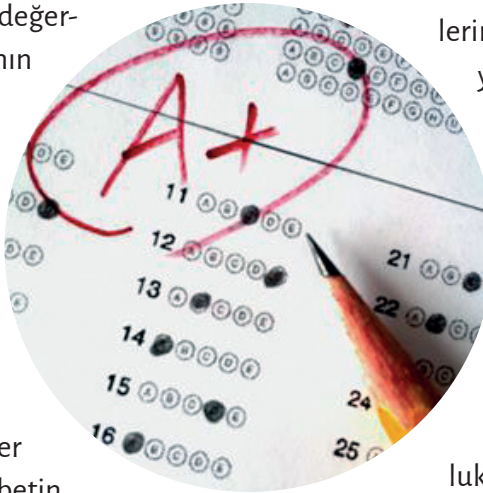

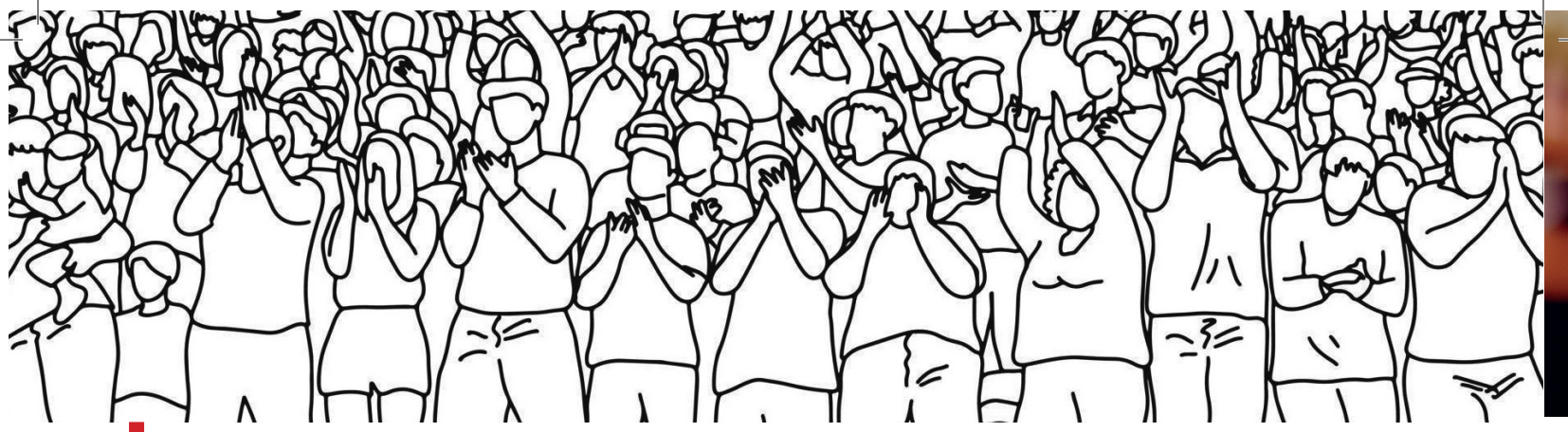
HAYALİMİZDEKİ MÜFREDAT

Yusuf Eren Ezgin

Hiç “Gözlerindeki cevheri görüyorum” diyen insanlarla karşılaştınız mı? Geleceğimize yakınlaştıran cevher, bazen en sevdiklerimizden duyduğumuz tatlı sözler, bazı zamanlar ise özel hissettiren kişilere yansımamızdır. Gördüklerimizi anlamlandırırken yeteneğimizi de ortaya koyuyoruz. Var olmamızın bilinci ile tasarladığımız her şeyin teminatı, yeteneklerimizi hayallerimiz ile harmanlamaktan geçiyor. En çok da gençler olarak fırsatını kendi yaratanlar oluyoruz. Bulunduğumuz çevrenin, maddi ve manevi koşulların deyim mümkünse bizi toplumda var eden kabul görmürlüklerin olumsuz taraflarını bir kenara atıp kolektif eserler ortaya koyabileceğimizin, topluma değerler katacak neferin bizler olacağının farkında olarak hayalini kurduğumuz yarının çatısı altında toplanabiliyoruz; Eli kalem tutan, düşünüşü kağıda dökerek mimar olup sıcak bir yuva yaratmak, doktor olup çocukları iyileştirmek isteyen, sorgulayan, bilimin izinde yürüyen, çıkar gözetmeksizin, hep birlikte yeni dünyayı yaratmak için seferber olan düşperestler biziz! Asla rekabetin karamsarlığı altında birbirimizi ezmemişken, kabiliyetlerimizi keşfedip yaşitlarımız ile projeler ortaya koymamız ve ikinci evimiz olması gereken okulların müfredatı saydıklarımızdan hiçbirini önemsemiyor, basit görülüyoruz. Yeteneklerimiz havada kalıyor, değerli olduğumuzu bilmek isterken bizi körelten gelecek kaygısına mecbur bırakılıyor. Hayal etmeye kendi derslerimizden başlıyoruz. Tek tip eğitim sistemi bize göre değil. Neden isteklerimiz doğrultusunda bireysel yaklaşımlı bir eğitim hakkına sahip olamıyoruz? Ülkenin temel sorunu burada başlıyor. Biz buna Türkiye'nin

eğitim pazarı da diyebiliriz. Öğrenci yanlısı bir eğitim sistemine ihtiyaç duyulurken, sermaye piyasasının esiri haline gelmemiz kendimizden bile sakınıp güzel günlerimizin öncüsü olmamıza engel oluyor. İşin aslı kendimize “ben ne olacağım” sorusunu heyecanla değil kuşkuyla sormamıza sebep oluyor. Ezberci eğitim modelleri ile severek öğrenmek, “üretmek” ve “üretmeyi öğrenmek” pek de mümkün olmuyor. Eminim ki sevgili okur belki de henüz keşfedemediğimiz yeteneklerimiz var. Kurmayı unuttuğumuz hayallerimiz var. Biz koşmayı dilemeseydik yürümezdik. Bulunduğumuz yol üzerinde hep beraber yürüyoruz. Hayal ettiklerimiz gerçek olsaydı; koştığımız yolda yarışacak olan değil, galip olacak kişiler olurduk. Şimdi şarkı dinlemek değil şarkı söylemek istiyoruz. Kendimizin farkında olmasaydık sonumuz, başarımızın tek başına bir anlam ifade etmediğini öğrenip uğraştığımız işin kimse tarafından saygı duyulmadığına şahit olmak olurdu. Körelmememizin, zorluklara göğüs germemizin sebebi kim olduğumuzu bilip ne olmamızı isteyenlerin karşısında dimdik durmamız oldu. Bizi biz yapan asla vazgeçmeyeceğimiz gelecektir. En başından dediğimiz cevher bizde durduğu müddetçe biz hayal kurmaktan, araştırmaktan, sorgulamaktan çekinmeyeceğiz. Her zaman bir yol vardır o yolun çizerleri olarak keşfetme tutkumuzu yitirmedik ve sıkılmadık. Çoğumuz erken büyümek zorunda olsak bile inancımızı yitirmedik, karşılaşacağımız zorlukları biz var etmedik. Şükrü Erbaşı'nın da dediği gibi “Ama ben yine de kalabalığın uymuna inat, hayalin gerçeğe değdiği yeri seviyorum.”

LİSELERDE BİR KÜLTÜR YARATMAK

Umut Arda Suçiçek

Saray rejiminin topluma yabancılaşmış, kapitalist sömürü sisteminde ömrünü heba edecek gençler yetiştirmek istemesi su götürmez bir gerçektir. Bu tek tipleşme uygulamasının “Liseler siyaset yeri değildir” diyerek (her lisede zorunlu şekilde bulunması gereken) demokrasi ve insan hakları kulüpleri yerine öğrenci ve velileri gezi diye kandırıp AKP etkinliğine götürmesi kanıtıdır. AKP liselerde siyaset istemiyor değil, yalnızca kendi siyasetinin var olmasını istemektedir. Elbette hayalimiz, lise çağındaki bir insanın ülkenin haline dert yanması değil yaşadığı dünya ve toplum için kendini yetiştirmesidir.

Her lisenin bir kültürü, her lisenin bir hayali olmalıdır. Bunun için de okullarımızı sınava hazırlandığımız dört duvar halinden çıkartmamız ve orada yaşamamıza değer hale getirmemiz gerekmektedir. Ben de lisesinde inatçıların kültürünü oluşturmaya çalışan bir öğrenci olarak diğer sıra arkadaşlarımla işini birkaç maddeyle kolaylaştırmak isterim.

Lisede kültür oluşturmak için olmazsa olmaz 4 şey.

1-) Dünyamız ve ülkemizle ilgili fikir sahibi olmalı, **ülkemizde gelişen olaylara duyarlılıkla yaklaşmalı ve okullarımızda bu tepkiyi örmeliyiz.** Güçlü olanın değil haklı olanın yanında durmalıyız. Ancak bu şekilde haklılar güçlenir, gücünü kötülük için kullananlar yenilir.

2-) Okullarımızda her gün bir sürü haksızlık oluyor. Bunların dışında da ilk girdiğimiz günden beri temel hijyen malzemelerinden haremlik selamlık uygulamalara kadar birçok tepki çeken olay oluyor. Bütün bunlar okulun sahibi idare olduğu sanırından geliyor. **Okullarımızda öğrencileri sesini yükseltebileceği bir birlikteliğe, problemleri çözebilecek yetkinliğe sahip hale**

getirmeliyiz. Bizim yaşam alanımızda bizim sözümüz yankılanmalı, isteklerimiz olmalıdır. Fakat bu yazıyı okuyan akranlarıma bir hatırlatma, hiçbir hak verilmez, alınır.

3-) Okulları ve kendimizi yetkinleştirmek için oluşturmak istediğimiz alanları okullarda oluşturamadığımız bir gerçek. Örneğin her okulda olması gereken birçok kulübün adı bile geçmiyor. Oturup mızızlanmak yerine kendimiz yaratmalıyız. Adımız boşuna İnاتçı Liseliler değil, olmayan yolu açmayı bilmeliyiz. **Eksikliğini gördüğümüz konu, spor, disiplin, ders, alan, sanat dalı... bütün bunların topluluklarını, kulüplerini, atölyelerini oluşturmak inat etmenin başında geliyor.**

4-) Yönetmelikten alıntıyla “...evrensel hukuka, demokrasi ve insan haklarına uygun; öğrenci merkezli, aktif öğrenme ve demokratik kurum kültürü anlayışıyla yerine getirir.” Okullarımızda 1 Mayıs Dünya Emekçiler günü, 8 Mart Emekçi Kadınlar günü gibi **evrensel olarak kutlanan halkın alın teri ve kanıyla kazandığı günlerin; ayrıca kendi ülkemize ait ileri değerlerin (saltanatın kaldırılışı, Cumhuriyetin ilanı, Gezi Direnişi) günlerinin okullarda organizasyonlarını, konferans salonlarında anma ve kutlamalarını yapmalıyız.**

Son olarak bu yazdıklarımızın sadece hayallerimizde kalmaması için bu işin pratiğinin anahtar kavramı olan politik bilinç ve örgütlülüğe değinmekte fayda var. Günümüzde liseliler siyaset yapamaz bakış açısı son dönemlerde dayatılmıştır. Ülkemizde geçmişe baktığımızda 68 kuşağının ve öncülerinin lise çağlarında siyasi atmosfer içinde özne olabildiğini biliyoruz.

Biz neden Cumhuriyet’in ikinci yüzyılının kuruluşunda bir özne olmayalım ki?

İNATÇI LİSELİLERİN YERİ, EŞİTLİK ATÖLYESİ!

Deniz Benzer

Röportör: Luna Dünya

İstanbul Bakırköy’de her Cuma düzenlenen Toplumsal Cinsiyet Atölye’sinden Deniz Benzer’le konuştuk:

Merhabalar, hoş geldiniz. Atölyeyi neden düzenlediğinizi merak ediyorum. Bu fikir neden, nasıl ve hangi amaçla ortaya çıktı?

Hoş buldum, aslında bu atölyeyi kurarken amacımız kadın ve LGBTİ+ yaşlılarımızla beraber toplumsal cinsiyet meselesiyle ilgili yanlış yargıları yıkmaktı. Şimdi baktığımızda ise günlük hayatta yaşadığımız deneyimleri paylaştığımız, bu kötü deneyimlerle nasıl başa çıkacağımızı tartıştığımız ve birbirimizden güç aldığımız bir yer haline aldı.

Anlıyorum, peki öncelikli hedeflerinizden bahsedebilir misiniz?

İlk hedefimiz her katılımcının kendi okulunda herhangi bir eşitsizlik yaşandığında veya buna benzer bir duruma şahit olduğunda, nasıl doğru bir tepki koyması gerektiği öğrenmesini sağlamak ve hayallerimizdeki liseyi beraber kurmaktır. Her ne kadar iktidar okulların idari yönetimine politik olarak kendine yakın, muhafazakâr ve cinsiyetçi uygulamalar ve kişileri getirmeye yönelik bir politika izlese dahi okullar biz öğrencilerindir. Atölyelerimizde “katılımcı” diye bir şey yok. Katılan herkes buranın ilerleyişine katkı sunabilir, fikrini belirtebilir.

Toplumsal cinsiyet eşitsizliğinin okullarda yarattığı problemlerden bahsedebilir misiniz? Okullarda eşitsizlik nasıl yaşanıyor?

Aslında bu daha okula gitmeden evde, sokakta başlıyor. Toplumumuzda o kadar normalleştirildi ki çoğu zaman farkına bile varmıyoruz. Aile içinde erkek çocuğa daha çok harçlık verilmesinden tutun, okuldan geç döndüğünde daha fazla sorgulanmasına sebep olabiliyor ki

çoğu zaman en iyi ihtimal daha fazla soruya maruz kalmak. Çoğunluğu lise çağında olmak üzere 676 bin öğrenci 2022-2023 eğitim öğretim döneminde okula geri dönmemiştir, bunun MEB tarafından açıklanmayan bir kısmı da kız öğrencilerdir. Bu gibi durumlardan sonra okullarımızda toplumsal cinsiyet eşitsizliğiyle ilgili hiçbir şey yapılmıyorsa biz yaparız dedik ve bu atölyeyi kurduk. Aslında her birimiz hayatımızda daha farklı deneyimleri ve ayrıştırıldığı çok fazla yön var. Ama ortaklaştığımız ve birlikte mücadele edebileceğimiz bir nokta var: Toplumsal cinsiyet eşitliği!

Ne tarz etkinlikler düzenliyorsunuz?

Konuyla ilgili her türlü etkinliği yapmaya çalışıyoruz. Bir hafta kitap veya şiddet çeşitlerini tartışırken bir hafta kadınlar gerçekten daha fazla mı konuşur diye tartışıyoruz. Bunun yanında konuyla ilgili düzenlenen film, sergi ve etkinliklere katılıyoruz.

Kesinlikle, peki atölyenize kimler katılabilir?

Atölyemiz deneyimlerini ve hayallerini paylaşmak, fikir alış-verişini yapmak isteyen, bu soruna ses çıkaran tüm inatçı liselilere açık.

Bize vakit ayırdığınız için teşekkür ederiz. Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Ben de teşekkür ederim. Son olarak sıra arkadaşlarıma bir davette bulunmak isterim:

Bizler hakkımız olanı ses çıkarmadan alamayız ve bu sorunların üstesinden tek başımıza gelemeyiz. Gelin, bu atölye bir araya gelip beraber mücadele etmemiz için bir vesile olsun. Bizlere ulaşın, her cuma düzenlediğimiz atölyelere sizler de katılın. Birlikte hayatın her alanında, özellikler okullarımızda eşitlikte inat edelim!

KUBRICK KAÇAR!

Deniz Özkanoglu

Orta halli bir ailenin, yaşam standartlarının çok da yüksek olmadığı Bronx mahallesindeki evinde 1928 yılında dünyaya gelen Stanley Kubrick'i konuşacaksak, önce onu neyin "Kubrick" yaptığından bahsetmeliyiz.

Hayır, düşündüğünüz gibi filmlerinden bir giriş yapmayacağım. Kubrick ne tahmin edileni ne de tatmin edecek girişi yapmamı isterdi. Onun yerine, Stanley'ye gidecek yolun izini sürmek istiyorum. 13 yaşındayım, elimde babamın bana hediye ettiği dandik bir kamera, pis ve karanlık Bronx sokaklarında, klasik tasvirinden uzak New York'un sokaklarında yürüyorum.

Sağı solu, kenar mahalleleri, aklımda ezberlemeye çalıştığım satranç açılışlarıyla çekiyorum. Sıradan hayatımda bir kaçamak arıyorum. Hepimiz bir kaçamak aramamızı mı ki Stanley? Peki nasıl kaçırız? Kubrick gerçekten kaçtı, kaçıp gitti! Biz izleyenler kurtulamadık. Hala onun ölü, karanlık sokaklarında, fakat yaşayan bir zamanın, şimdinin yelpazesinde onu konuşuyor olacağız. Gerçeklik algımızı yitirirken belki bir pazar günü The Shining'i konuştuğumuz gibi deliliğinde kendimizi bulduğumuz muğlak filmlerini tartışacağız. 60 yıllık kariyerinde az sayıda eser bırakmış bu yönetmeni neden tartışacağız? Onun sansasyonel, yasaklanmış filmlerine yapılacak eleştirinin vereceği minör ve dışlayıcı bir hazdan ötürü değil.

Egemen söylemi benimseten ticari sinemadan uzak, sinema perdesine saçılmış değerlerinden bahsederken kâh deliliğin sınırlarında dans etmesinden kâh cinsiyet, etik, sınıfsal mücadelelerin berisinde bir yerde anlatımıyla toplumu çuvallatan sahneleri yüzünden. Şizof-

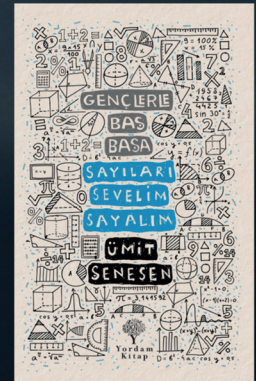
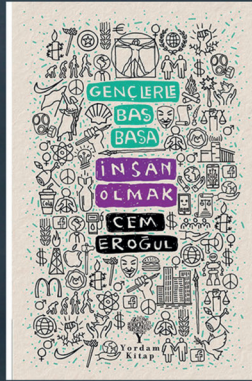
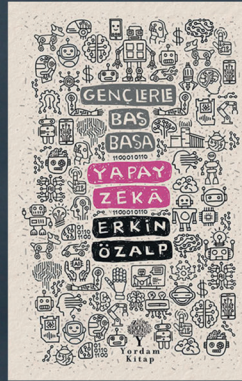
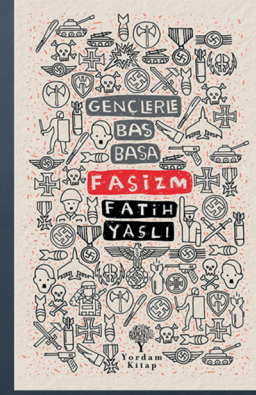
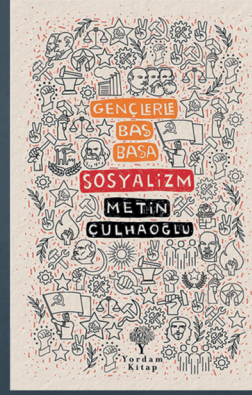
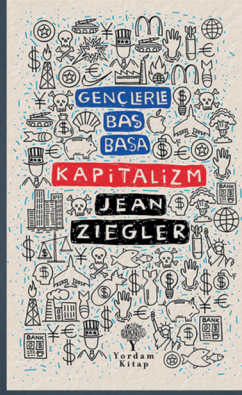
ren karakterleri değil ama şizofren filmlerinden. The Shining'de anlaşılmayan, Eyes Wide Shut'da kavgayı ateşleyen asıl meseleden, kurguladığı sınıf dışı insanların bizler gibi olma imkânını bulmasından. Belki de bizi Kubrick konusunda asıl korkutan da budur. A Clockwork Orange mesela, konu birkaç firari gencin ötesinde, öldürmenin, vahşetin, istismarın ancak bir gündelik hayat militanlığından çıkan makul fikirlerle çözüm bulabileceğinin örtülü anlatımıdır. Kubrick kaçtı derken de bunu kastediyordum, filmlerinde mimari, renk kullanımı ve mimikler dahi olayları ancak aile, ilişkiler

düzeyinde ayrı ayrı ele almadan çözüme ulaşabileceğimizi biliyordu. O deliliğe değil, sistemin köküne firar ederek kaçtı. O yerin adı gerçeklikti. Barry Lyndon'da mumlarla aydınlattığı tarih gibi, onun gerçekliği de toplumsal ve tarihsel bir konumdaydı. Her filminin kendine özgü rahatsız ediciliğiyle, herkesin kendine özgü distopyasına hitap ediyordu. Filmlerinin ürkütücü boyuttaki gerçekçiliğinin yanı sıra, muğlak haller ve duygulardan eser olmayan ilişkilerle, aynı sistemin bizden aldığı gibi insanı insan yapan değerleri elimizden alıyor ve ancak filmleri izledikten sonra oturduğunuzda, bir ödül misali fazlasıyla geri veriyordu.

Bu, bir nevi toplumu ve iç dünyamızı deşifre etmektir. Film boyu bütün duygular sizdedir, kurgunun tümüyle hakimiyeti ise Kubrick'te. Hastalık boyutundaki mükemmeliyetçiliği ve kostümden senaryoya olan kontrolü özünde arzusun mülkiyet sistemi gibi sahip ve hâkim olmakla ilişkisinden kaynaklı değil midir? Kubrick bu şekilde var oluyordu, bu belki de Stanley için bir savunma mekanizması, bizler içinse devaydı.

Gençlerle Baş Başa Verelim, Dünyayı Değiştirelim!

İNATÇI MISIN?
ÜCRETSİZ
ABONE OL!

